

v žalobě tvrdil, že právní jednání (to jest odevzdání operačního křesla věřitelce) jest odporovatelné podle §§ 30 a násl. konk. ř., nepřednesl v první stolici skutkovou okolnost tvořící jeden z předpokladů § 34 č. 2 konk. ř., že totiž žalovaná věděla nebo věděti musila v době, kdy jí bylo operační křeslo odevzdáno, že úpadce jest neschopen platiti. Nepřednesl-li tedy dovolatel v řízení před první stolicí tuto skutkovou okolnost, nelze k ní v dovolacím řízení přihlížeti, i když by vyplývala z výpovědí svědeckých, neboť tím by byl žalobní nárok postaven na jiný základ, než byl v první stolicí uplatněn, a to by odporovalo zásadě projednací (srovnej rozhodnutí č. 7651 Sb. n. s.). Nelze proto věc posuzovati s hlediska § 34 č. 2 konk. ř.

Čís. 15628.

Převzala-li zletilá nemanželská matka smírem s nemanželským otcem jeho vyživovací povinnost na sebe, převzala tím, nebylo-li jinak ujednáno, pouze vyživovací povinnost normální, t. j. povinnost vyživovati dítě do nabytí zletilosti po případě způsobilosti jeho k samostatnému výdělku.

(Rozh. ze dne 25. listopadu 1936, Rv II 530/36.)

Žalovaný složil na základě smíru v roce 1921 případně v roce 1927 pro své nemanželské dítě — žalobce — odbytné k vyrovnání svého závazku z titulu nemanželského otcovství »jednou pro vždy«. Smíry ty byly schváleny poručenským soudem. Při uzavření prvního smíru prohlásila tehdy již zletilá matka žalobcova za souhlasu poručníka i poručenského soudu, že tato částka jest odbytné na budoucí výživné žalobcovo jednou pro vždy. Podle druhého smíru přijala žalobcova matka za souhlasu poručníka a poručenského soudu na úplné zaplacení všech dosavadních nároků z důvodů výživného částku 200 Kč a prohlásila, že nečiní již jiných nároků. Žalobce, nyní již zletilý, pro nedostatek práce bez zaměstnání, domáhá se na žalovaném placení dalšího výživného tvrdě, že jeho matka není pro nouzi sama s to poskytovat mu již výživy. N i ž š í s o u d y žalobu zamítly, o d v o l a c í s o u d v podstatě proto, že žalobce jako vyučený holičský pomocník má možnost se již samostatně živiti.

N e j v y š š í s o u d uložil prvnímu soudu nové jednání a rozhodnutí.

D ů v o d y:

I když zletilá nemanželská matka smíry převzala na sebe vyživovací povinnost žalovaného, nelze v souzeném případě smírům těm podle poctivého styku (§ 914 obč. zák.) rozuměti jinak než tak, že smírem tím nezamýšlela nemanželská matka převzít jinou vyživovací povinnost než obvyklou, normální, t. j. vyživovati dítě do nabytí zletilosti po případě způsobilosti jeho k samostatnému výdělku. Žalovaný sám neuvedl žádné okolnosti, které by jinakému výkladu těchto smírů nasvědčovaly. Nelze

proto ze smírů těch vyvoditi povinnost nemanželské matky poskytovat zletilému již žalobci nutné výživy, nedostává-li se mu k ní potřebných prostředků. Jde proto o to, zda zažalovaný nárok zletilého žalobce na výživné jest opodstatněn proti žalovanému jako nemanželskému otci. A tu nelze schváliti názor nižších soudů, že žalobci nepřísluší nárok ten proto, že žalobce nejen dosáhl subjektivní způsobilosti samostatně se živiti, nýbrž také ji osvědčil, neboť stačí k obživnutí této povinnosti skutečná konkrétní nemožnost za daných hospodářských poměrů získati na pracovním trhu výživu, že totiž žalobce se octl nezaviněně v nezaměstnanosti a že přes veškerou svou snahu nemohl a nemůže získati výdělečné činnosti, třebaž v jiném oboru, jak to žalobce již v žalobě tvrdil a důkazy o tom nabídl. Zdali tu taková nemožnost u žalobce byla, nižší soudy nezjistily, a bez zjištění těch nelze věc rozhodnouti. Tvrzení napadeného rozsudku, že mimořádně hospodářské poměry nedostoupily v oboru holičském takové intenzity, aby osoba kvalifikovaná se nemohla uplatniti, nemá ve spisech podkladu (§ 503 čís. 3 c. ř. s.), a mohla by okolnost ta býti po případě zjištěna důkazem znaleckým z úřadu připuštěným.

Čís. 15629.

Asistent vysoké obchodní školy v Praze vykonává úřad učitelský ve smyslu § 2, písm. c) advokátní novely čís. 40/22 Sb. z. a n. a lze ho zapsati do seznamu kandidátů advokacie, dovoluje-li mu jeho učitelské povolání, aby se mohl věnovati dostatečně advokátní praxi.

(Rozh. ze dne 26. listopadu 1936, R I 1267/36.)

Srov. Sb. n. s. čís. 6355.

Advokátní komora nevyhověla žádosti asistenta vysoké obchodní školy v Praze Dr. Jana E-a o zápis do seznamu kandidátů advokacie. **Důvody:** Podle ustanovení § 20 lit. a) adv. řádu resp. § 2, lit. c) novely k adv. řádu výkon státního úřadu jest neslučitelným s výkonem advokacie a zásada tato platí podle obdoby i pro kandidáty advokacie, při čemž jest nerozhodné, zda v době podání žádosti uchazeč o zápis do listiny kandidátů advokacie skutečně vykonává funkce státního úředníka čili nic (viz rozh. čís. 995 Sb. n. s.). V tomto směru zákon stanoví pouze výjimku pro úřad učitelský. Jest tudíž v tomto případě řešiti otázku, zda úřad asistenta na vysoké škole spadá pod pojem úřadu učitelského. Výbor advokátní komory dospěl k úsudku zápornému. Předpis, který stanoví výjimku ze zásady neslučitelnosti státního úřadu s výkonem advokacie, jest předpis výjimečný a jako takový má býti vykládán restriktivně. Vztahuje se tudíž tento výjimečný předpis pouze na učitelský úřad ve vlastním smyslu. Úřad asistenta není takovým učitelským úřadem. Je to úřad pomocné síly učitelovy a v některých případech jest i přípravou k úřadu učitelskému. Učitelským úřadem přímo však není. Z těchto důvodů zamítl výbor advokátní komory shora uvedenou žádost pro formální překážku a nezabýval se otázkou, zda služební po-